

— Γιατί ο γέρος δεν ήθελε νὰ τοῦ δώσῃ τὴν κόρη του. Τὸ παιδί ὅμως αὐτὸ δὲν ἄγγιζε ὅτῃν κάσσα, νὰ μὲ κάψῃ ἢ φωτιά.

Ὁ Μάξιμος ἔμεινε κατὰπληκτος. Ἡ κλοπὴ ἦτο γνωστὴ παρὰ τοῖς ὑπηρέταις, μὲλλας τὰς προφυλάξεις, αἵτινες ἐλήφθησαν. Ὡμίλει τόσον ἐλευθερίως ἢ ὑπερησεία περὶ τῶν ἐρώτων τῆς Ἀλίκης! Γέρων δὲ λέγοντες οἱ ὑπηρέται, ἐννόουν τὸν κύριον Δορζέρ.

Ὁ Μάξιμος ἐκράτησε τῆς ὀργῆς του καὶ ἤκουσε τὴν συνέχειαν.

— Μοῦ φαίνεται ὅμως πολὺ παράξενον εἶπεν ὁ Μαλικὸρν, νὰ μὴ ποῦν τίποτε στὴν ἀστυνομίαν.

— Ἐννοία σου καὶ ὁ ἀφέντης δὲν εἶνε βλάκας. Αὐτὸ τὸ πρᾶγμα δὲν συμφέρει γιὰ τὴν κόρη του· ὅλος ὁ κόσμος τὸ ἤξευρε πῶς τῆς ἐπονοῦσε τὸ ὄντι τῆς γι' αὐτόν. Καὶ ἐδῶ ποῦ τὰ λέμε, δὲν ἔχει καὶ ἄδικο. Εἶνε πολὺ περὶ καλλίτερος ἀπ' αὐτὸν τὸν σαχλὸ Βινιού. Ὁ γέρος ὅμως ἔχει ἄλλαις ιδέαις καὶ δὲν κυττάζει αὐτά...

— Στὸ κάτω τῆς γραφῆς, εἶπεν ὁ Ντουλεβάν, δὲν φταίει αὐτός ἂν ἔκλεψαν τὴν κάσσα καὶ ἂν ὁ Καρνοὲλ τὸ ὅστηψε. Ἐπειτα, ἀφοῦ ὁ ὠμορφος γραμματικὸς του εἶνε ἀθῶος, γιὰτὶ δὲν ἔξορμε ποῦ βρισκείται;

— Ἐέρουν ἄλλοι, ἀπεκρίθη ὁ Ἰωσήφ μετ' ὕφους ἐπιβάλλοντος. Εἶνε ὅμως ἀλήθεια πῶς ἐδῶ καὶ ἓνα μῆνα δὲν ἀκούστηκε νὰ ῥιμλοῦν γι' αὐτόν. Καὶ ἀπάνω σ' αὐτὸ ἐγὼ ἔχω κῆτι στὸ νοῦ μου. Γιὰ νὰ μὴ τὸν ξανακίδουν θὰ πῇ πῶς τὸν ἔστειλαν στὰ θυμαράκια!

— Τί λές, νὰ τὸν σκότωσαν;

— Τὸ λέω καὶ τὸ ξαναλέω. Γιὰ μὲνα εἶνε βεβαιότατον.

— Καὶ ποιὸς νὰ τὸν σκότωσε;

— Ἐκεῖνοι ποῦ τοὺς ἤτανε ἐμπόδιο.

— Ἐλα δά. Θὰ τὸ μάθαινε ὁ κόσμος ὅλος.

— Αἰ, σῶπα, ἀνέκραξεν ὁ Μαλικὸρν καὶ θὰ πῇγε στὴν Ἀμερικὴ. Δὲν πιστεύω ὅμως νὰ ἔκλεψε καὶ νὰ σᾶς πῶ καὶ ποιὸς ἔκλεψε, κατὰ τὴν ιδέαν μου. Ἐκεῖνος ὁ μικρὸς ὁ περικασμός.

— Ὁ Γῶγος! μπᾶ! τί λές. Ἡ ἀλήθεια εἶνε πῶς δὲν τὸν ἐχώνευα διόλου αὐτὸν τὸν τσακπίνη, γιὰτὶ δὲν μᾶς ἄφρινε ποτὲ σὲ ἡσυχία, μὰ δὲν τὸ πιστεύω καὶ διόλου νὰ κλέψῃ μιὰ κάσσα. Τὸ πρῶτο καὶ κύριο ποῦ δὲν ἔμεινε ποτὲ ὕστερα ἀπὸ τῆς ἐξ στὸ γραφεῖον.

— Ἀ! μπᾶ. Ἐνα πρωτὶ τὸν εὗρηκα, πάνε τρεῖς μῆνες τώρα, καὶ κοιμότανε ἀπάνου σ' ἓνα τραπέζι. Ἐπειτα μοῦ λέγε πῶς τὸν ἐκλείδωσα μέσα χωρὶς νὰ τὸν προσέξω. Ἐκεῖνος θὰ μ' ἐπόρεσε νὰ κρυφθῇ σὲ κανένα ντουλάπι τοβράδου τῆς κλεψιάς. Καὶ ὅταν συλλογιζώμαι πῶς ὁ ἀφέντης

παρὰ λίγο νὰ μὲ διώξῃ τὸ μετανοιώνω ποῦ δὲν τοῦ τὸ εἶπα τότε.

— Μπορεῖ νὰ ἦνε καὶ αὐτός, εἶπεν ὁ Ἰωσήφ. Στοιχηματίζω ὅμως πῶς τὸν ἔβαλαν ἄλλοι. Ἀ! δὲν σᾶς εἶπα πῶς τὸν βρῆκαν στὸ δρόμο μισοσκοτωμένον! Ἐ! θὰ τὸν σκότωσαν γιὰ νὰ μὴ τοὺς μαρτυρήσῃ.

— Σωστό· ἀνέκραξεν ὁ Μαλικὸρν.

Ἐπεται συνέχεια.

Αἰσῶπος

Ο ΑΙΔΙΟΣ ΤΗΣ ΦΛΩΡΕΝΤΙΑΣ

ἢ τὰ Χριστουγέννα ἐν Νουριμδέρη.

[Ἐκ τοῦ γαλλικοῦ].

Β'

Τὰ δύο παιδιὰ ἐκ τῆς χειρὸς πάντοτε κρατούμενα ἔφθασαν εἰς τὴν ἐκκλησίαν, ὁ Μάζο ἀποκαλυφθεὶς εὐσεβῶς καὶ θυσιάζας τὴν ἄκραν τῶν δακτύλων ἐντὸς τοῦ ἀγιαστηρίου προσέφερε τὸ ἀγιασμένον ὕδωρ εἰς τὴν Χριστίαν, εἰτα γονυπετήσαντες εἰς μίαν γωνίαν ἔλαβον θέσιν ἐν τῇ σκιᾷ τῶν μεγάλων κιόνων, οἵτινες ἐστήριζον τὸν ὑψηλὸν τοῦ ναοῦ θόλον.

Ἀπὸς ὁ ναὸς ἦν κατὰ μέτρος πλήθους, εἰς δὲ τὸ βάθος ὁ βωμὸς πεποικιλμένος διὰ τῶν ἀπαστραπτόντων ἐκ χρυσοῦ καὶ ἀργύρου σκευῶν, διὰ τῶν ποικιλοχρῶν ἀνθῶν καὶ τῶν ἀπειραριθμῶν λαμπάδων, ἀπετέλει μαγικὸν ὅλως θεῶμα. Οἱ καπνοὶ τοῦ εὐώδους θυμιάματος εἶχον σχηματίζει ἀληθῆ νέφη, ἐντὶς δὲ αὐτῶν οἱ ἱερεῖς, οἱ διάκονοι καὶ ὁ ἐκ παίδων χορὸς, φέροντες τὰς ἐκ χρυσοῦ καὶ πολυτίμων λίθων ἱερατικὰς στολὰς των, ἐτέλουν τὴν λειτουργίαν τῶν Χριστουγέννων. Τὸ ὄργανον διὰ τῆς ἀρμονίας τοῦ ἐπλήρου τοὺς εὐρεῖς τοῦ ναοῦ θόλους, ὁ δὲ χορὸς, συνοδευόμενος ὑφ' ἀπάντων τῶν ἐκκλησιαζομένων, ἔψαλλε κατανυκτικώτατα τὴν ἔλευσιν τοῦ Θεανθρώπου, ὅλα δὲ αὐταὶ αἱ φωναί, φωναὶ βαρεῖται ἀνδρῶν, φωναὶ ἀργυρόχηι παίδων, φωναὶ γλυκεῖαι νεανίδων, φωναὶ ἡχηραὶ νεανιδῶν καὶ ἀσθενεῖς γραιῶν καὶ γερόντων συνενούμεναι, ἀπετέλουν λαμπρὰν καὶ γλυκεῖαν ἀρμονίαν. Ὁ Μάζο δὲν ἠδύνατο νὰ μείνῃ ἀπαθὴς καὶ ἄφωνος εἰς τὴν λαμπρὰν ἐκείνην χορωδίαν, καὶ μετ' ὀλίγων ἡ φωνὴ του ὑψώθη ὑπεράνω ὅλων, φωνὴ τόσον ἀρμονικὴ, τόσον ἡχηρὰ καὶ εὐστροφος, ὥστε οἱ περὶ ἐξιστάμενοι ἐστράφησαν νὰ τὸν ἀκούσωσιν.

Ἀνῆρ τις ὑψηλοῦ ἀναστήματος, περιτετυλιγμένος ἐντὸς τοῦ μανδύου του, διέσχισε τὸ πλῆθος καὶ ἔστη ἔναντι τοῦ ψάλτου, ὅπως ἀκούσῃ αὐτὸν ἐκ τοῦ πλησίον· καὶ ἐνόσφ μὲν ὁ Μάζο ἔψαλλεν, οὗτος εἶχεν ἀτενίσει ἐπ' αὐτοῦ τοὺς ζωηροτάτους ὀφθαλμούς του, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὴν μακρὰν λευκὴν γενειάδα του καὶ τὴν φαλακρὰν κεφαλὴν του.

Τὰ παιδιὰ δὲν τὸν ἔβλεπον, ἡ δὲ Χριστίνα ἐθαύμαζε τὸν βωμόν, τὰ φῶτα, τὴν μουσικὴν, καὶ ἐδέετο ἐξ ὅλης ψυχῆς πρὸς

τὸν Θεὸν διὰ τὴν μητέρα της. Ὁ Μάζο, συναίσθανόμενος μᾶλλον τὸ ποιητικὸν τῆς λειτουργίας, ἀνυψοῦτο πρὸς στιγμὴν, καὶ εἰτα ἐκυριεύετο ὑπὸ συγκινήσεως ἀσυνήθους, αὐτός, τὸ καλλιθέλαδον πτηνόν, ὅστις διήρχετο τὸν κόσμον ἄδων, χωρὶς νὰ σκέπτηται διὰ τὴν αὖριον, ἤρξατο μελαγχολῶν καὶ λέγων:

— Δυστυχὴς ἐγὼ!... Οὐδεὶς ἐν τῷ κόσμῳ μὲ ἀγαπᾷ, οὐδεὶς φροντίζει δι' ἐμέ! καὶ ἂν πρὸς στιγμὴν ἀπέθνησκον, οὐδεὶς θὰ μὲ ἐθρήνει!... Μόνος! πάντοτε μόνος! ἡ μικρὰ αὐτὴ, ἥτις μὲ ἐξέλαβεν ὡς ἀγγελον... ὅταν ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν οἰκίαν της, ἡ μήτηρ της θὰ τὴν ἀσπασθῇ... καὶ ἐμὲ οὐδεὶς ἀπὸ τοῦ θανάτου τοῦ πατρός μου μὲ ἡσπασθῇ... Μήτηρ τί ἐστίν, ἀγωνῶ... θὰ ἔδιδον ἀρετὰ ἔτη τῆς ζωῆς μου δι' ἐν φίλημα, ἐξ ἐκείνων τὰ ὅποια μόνον αἱ μητέρες ἠξέουρουσι νὰ δίδωσι!...

Ἡ φωνὴ του ἔτρεψε καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ του ἐπληρώθησαν δακρύων. Ἡ Χριστίνα τὸ παρατήρησε καὶ ὑψώσασα τὴν κεφαλὴν της παρατήρει αὐτόν.

— Ἀ, εἶπε καθ' ἑαυτὴν, κλαίει! Λοιπὸν δὲν εἶνε ἄγγελος. Καὶ ἡ καρδία της κατελήφθη ὑπὸ μεγίστης συμπαθείας διὰ τὸν Μάζο.

Ὁ ἱερεὺς ἔψαλλε τὸν τελευταῖον ὕμνον ἐν τῷ βωμῷ, καὶ ἡ Χριστίνα, λαβοῦσα τὴν χεῖρα τοῦ συντρόφου της, ἐξῆλθε μετ' αὐτοῦ τῆς ἐκκλησίας.

— Διατί κλαίεις! τὸν ἠρώτησε μόλις ἐξῆλθον.

— Ἐσκέφθην, ἀπεκρίθη ὁ Μάζο, ὅτι εἶνε πολὺ θλιβερόν νὰ εἶνέ τις μόνος εἰς τὸν κόσμον, καὶ νὰ μὴν ἔχῃ μητέρα, ὅπως τὸν ἀσπασθῇ τὸ ἐσπέρας... Εἶθε ὁ Θεὸς νὰ διαφυλάττῃ τὴν ἰδικήν σου, μικρά μου.

Ἡ Χριστίνα ἐδάκρυεν, ὁ δὲ νεανίας ἐπανελάβε:

— Μὴ λυπεῖσαι δι' ἐμέ, μικρά μου, δὲν θέλω νὰ θλίβεται ἡ ἀθῶα καρδία σου, ἐλθέ, πρέπει ν' ἀγοράσῃς τὸ δεῖπνό σου, ἐλθέ.

Καὶ λαβόντες τὴν εἰς τὴν πλατεῖαν τῶν παντοπωλείων ἄγουσαν, εἰσῆλθον εἰς τὸ μεγαλειότερον ἐξ αὐτῶν, ἐνθα ἐπωλοῦντο διάφορα τρόφιμα.

Ὁ Μάζο ἐξ ἰδίων του τῇ ἡγόρασε πᾶν ὅ,τι ἦτο ἀναγκαῖον διὰ τὸ δεῖπνον τῶν Χριστουγέννων. Τὸ ψῆχος ἦτο δορυ καὶ ἡ μικρὰ ἔτρεμεν. Ὁ Μάζο παρατηρήσας τοῦτο, ἔλαβεν ἐκ τῶν ὧμων του τὸ ἐκπαινωφόριόν του καὶ περιετύλιξεν αὐτήν.

— Κρουνέις, τῇ εἶπεν, ἀτυχὴς μικρά μου, θερμάνθητι· ἐγὼ δὲν αἰσθάνομαι τὸ ψῆχος, θὰ σὲ ὀδηγήσω μέχρι τῆς οἰκίας σου.

— Εὐχαριστῶ, τῇ εἶπε ἐγείρουσα τοὺς εὐγνώμονας ὀφθαλμούς της, ἀλλ' ἄφες ν' ἀγοράσω τὸ δεῖπνό μας.

— Ὅχι, φύλαξε τὸν ὀβολόν σου δι' ἄλλοτε, τὸ δεῖπνον τῶν Χριστουγέννων, σοὶ τὸ δίδει ὁ Ἰησοῦς.

Ἡ Χριστίνα ἔκυψε τὴν κεφαλὴν της καὶ βαδίζουσα παραπλευρῶς τοῦ Μάζο, ἔλεγε καθ' ἑαυτὴν: «ὁ Ἰησοῦς σοὶ τὸ δίδει», ὥστε ὁ Μάζο ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἰη-

1. Ταυτὸν τῷ φονεῦν ἢ ἀποθνήσκειν· ἔκφρασις αὐτῇ ἐπικρατοῦσα παρὰ τῇ ἀθηναϊκῇ λαφ. Οἱ Γάλλοι εἰς τὴν περίστασιν αὐτὴν λέγουσιν: *Envoyer dans le royaume des taupes*. Στέλλειν εἰς τὴν γῶραν τῶν ἀσπαλάκων. Εἰς κρύπτας δηλαδὴ ὑπὸ τὴν γῆν, ὅπου μένουσιν οἱ ἀσπάλακες.

σου διὰ νὰ τὴν παρηγορήσῃ, νὰ τὴν ἐν-
θαρρύνῃ διὰ τῶν ὠραίων ψαλμῶν του ἐν τῇ
ἐκκλησίᾳ κατὰ τὴν προσευχὴν της καὶ
νὰ τὴν περιτυλίξῃ διὰ τοῦ μανδύου,
ὅπως τὴν προφυλάξῃ ἐκ τοῦ ψύχους, ἀ-
κολούθως δὲ νὰ τῇ προμηθεύσῃ τόσον ὡ-
ραία πράγματα, τὰ ὁποῖα οὐδέποτε εἶδεν
ἢ μικρὰ ἐπὶ τῆς πτωχῆς τραπέζης των...
Καλῶς λοιπὸν ἐσκέφθη ἡ Χριστίνα, καὶ
δὲν ἠδύνατο νὰ πιστεύσῃ ὅτι δὲν ἦτο ἄγ-
γελος... Ἄν ἦτο ἄγγελος θὰ ἦτο κρῖμα,
καθ' ὅσον οἱ ἄγγελοι οὐδενὸς ἔχουσιν ἀ-
νάγκην, καὶ ἡ Χριστίνα εἰς οὐδὲν ἠδύνα-
το νὰ τῷ χρησιμεύσῃ, ἀλλ' ἂν δὲν ἦτο
τοιούτος θὰ ἠδύνατο ἴσως νὰ τὸν εὐχαρι-
στήσῃ. Ὑπὸ τὸ κράτος τῶν σκέψεων αὐ-
τῶν διατελοῦσα ἡ ἄθῳα παιδίσκη ἔφθα-
σεν εἰς τὴν οἰκίαν της, σταθεῖσα δὲ εἰς
τὴν θύραν καὶ χαμηλώσασα τοὺς ὀφθαλ-
μοὺς εἶπε πρὸς τὸν Μᾶζο:

— Θέλεις νὰ εἰσέλθῃς; θὰ δειπνήσω-
μεν ὁμοῦ ὡς ἀδελφοί, ἂν τοῦτο σὲ εὐχα-
ριστῇ ἡ μήτηρ μου θὰ σὲ ἀσπασθῇ, εἰσ-
ελθε, ἡ μήτηρ μου θὰ μείνῃ πολὺ εὐχαρι-
στημένη ἐκφράζουσα σοὶ τὴν εὐγνωμοσύ-
νην της.

Ὁ Μᾶζο δὲν ἦτο ποσῶς διατεθειμένος
νὰ ἀρνηθῇ. Ἡ θύρα ἠνεῴχθη καὶ ὁ Μᾶζο
εἰσῆλθεν. Ἡ κυρία Καδούλη, ἀκούσασα
παρὰ τῆς θυγατρὸς της τὰ κατὰ τὸν Μᾶ-
ζο, τὸν νῆχρίστησε καὶ τὸν ἠλόγησεν.
Εἰς τὰς εὐλογίας τῆς χήρας ὁ Μᾶζο ἀπῆν-
τησε διὰ φωνῆς τρεμούσης:

— Ὡ! ἐστὲ ὑμεῖς εὐλογημένοι, οἵτι-
νες δέχεσθε σήμερον εἰς τὸν οἶκόν σας ὁρ-
φανὸν νέον. Ὡ! εἶνε πολὺ θλιβερόν, νὰ
εἶνέ τις μόνος καὶ ἐγκαταλειμμένος
κατὰ τὴν νύκτα τῶν Χριστουγέννων!

Ἐδείπνησαν καὶ οἱ τρεῖς ὁμοῦ, ὁ δὲ
Μᾶζο, ἐνθαρρυνθεὶς ἐκ τῶν καλῶν λόγων
τῆς κυρίας Καδούλης καὶ τῶν τρυφερῶν
περιποιήσεων τῆς Χριστίνης, κατέστη
λίαν εὐθυμος. Διηγῆθη εἰς αὐτὰς τὴν εὐ-
τυχὴ καὶ θλιβερὰν συγχρόνως παιδικὴν
του ἡλικίαν, μετὰ τοῦ ἰδιαζόντος τοῖς
ὀρφανοῖς ὕψους. Ἀνέφερε περὶ τοῦ πατρὸς
του, ὅστις ἦτο μὲν ὀλίγον αὐστηρὸς, ἀλλὰ
πολὺ φιλόστοργος καὶ ὁ ὅποιος κατεστρά-
φη, διὰ νὰ ὑποχρεοῖ τοὺς φίλους του,
καὶ βαθμηδόν, ἔνεκεν τῆς μεγάλῃς αὐτοῦ
καλωσύνης, εὔρεν οἰκτρὸν θάνατον. Διη-
γῆθη τὸν πλάνητα βίον του καὶ τῆς ὑπο-
δοχῆς, ἧς ἐτύχων τὰ ἄσματά του. Ἡ
Χριστίνα τὸν διέκοψεν.

— Ὡ! μήτερ, εἶπεν, ἐὰν ἐγνώριζες
πόσον ὠραία ψάλλει! οἱ ἄγγελοι βεβαίως
δὲν ψάλλουσι καλλίτερον αὐτοῦ.

— Θέλετε νὰ ψάλλῃ χάριν ὑμῶν; εἶπεν
ὁ Μᾶζο πρὸς τὴν χήραν.

Καί, χωρὶς νὰ περιμείνῃ ἀπάντησιν, ἔ-
λαβε τὸ ὄργανόν του καὶ ἔψαλε μετὰ πολ-
λῆς τέχνης καὶ χάριτος περιπαθέστατον
ἄσμα.

Ἡ μήτηρ καὶ ἡ θυγάτηρ τὸν ἤκουον
μετὰ θρησκευτικῆς εὐλαβείας καὶ μὲ ὁ-
φθαλμοὺς πλήρεις δακρύων ἐκ τῆς συγκι-
νήσεως.

Ὁ Μᾶζο ἐσιώπησε καὶ μόλις ἀφῆκε τὸ
ὄργανον, ἤκουσθη ἡ θύρα κρουομένη.

Ἡ Χριστίνα, λαβοῦσα τὸν λύχνον, ἔ-
σπευσε ν' ἀνοίξῃ. Βεβαίως οὔτε αὐτὴ οὔτε
ἡ μήτηρ της ἐφοδοῦντο τοὺς κλέπτας,
καθ' ὅσον οὐδὲν πολύτιμον εἶχον ἐν τῇ
πτωχῇ των οἰκίᾳ.

Ὁ κρουὼν τὴν θύραν ἦν ὁ ἀγνωστος ἐ-
κεῖνος, ὅστις ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ διέσχισε τὸ
πλῆθος καὶ ἤλθε πλῆσιον τοῦ Μᾶζο, ἵνα
ἀκούσῃ αὐτοῦ ἄδοντος. Ἡ Χριστίνα τὸν
ἀνεγνώρισε καὶ τῷ ἐμειδίασεν.

— Παιδίον μου, τῇ εἶπεν ὁ ξένος, ἐ-
πεθύμουν νὰ ὁμιλήσω εἰς τὸν ἀδελφόν σου,
τὸν ὁποῖον ἤκουσα ψάλλοντα ἐν τῇ ἐκ-
κλησίᾳ.

— Δὲν εἶνε ἀδελφός μου, ἀπεκρίθη ἡ
μικρὰ λίαν συγκινημένη.

— Ἀ!... δὲν σημαίνει ἄρκει ὅτι εὐρί-
σκεται ἐδῶ ὁ νεανίας, ὅστις ἔψαλλεν ἐν
τῇ ἐκκλησίᾳ. Εἰπέ του, μικρὰ μου, ὅτι ὁ
μουσικοδιδάσκαλος Κρησφίνγγελ ἐπιθυμεῖ
νὰ τῷ ὁμιλήσῃ.

Ὁ μουσικοδιδάσκαλος Κρησφίνγγελ, εἰς
τῶν διακεκριμένων μουσουργῶν τῆς ἐπο-
χῆς του, οὐχὶ μόνον ἐντὸς τοῦ Μονάχου,
ἀλλὰ καὶ εἰς ἅπαντα τὸν μουσικὸν κό-
σμον, ἦτο γνωστός ἐν τούτοις ἂν ἦτο
τοιούτος εἰς τοὺς μουσικούς, δὲν ἦτο βε-
βαίως καὶ εἰς τὴν Χριστίαν, εἰς ἣν τὸ
ὄνομά του οὐδεμίαν προὔξενεν ἐντύ-
πωσιν.

Ἡ Χριστίνα εἰσήγαγε τὸν ἐπίσημον
ξένον, ὁ ὁποῖος χαιρετίσας εὐγενῶς τὴν
κυρίαν Καδούλην, ἐστράφη πρὸς τὸν Μᾶζο
καὶ τῷ εἶπεν:

— Ἐχεις λαμπρὰν καὶ σπανίαν φω-
νήν, νεανίσκε μου, εἶμαι γέρων καὶ οὐδέ-
ποτε ἐνθυμοῦμαι νὰ ἤκουσα παρομοίαν
φωνήν. Βεβαίως ἀγαπᾷς τὴν μουσικὴν καὶ
ἔχεις ὅλα τὰ προσόντα, ὅσα ἀπαιτοῦνται
διὰ μέγαν καλλιτέχνην, ἀλλὰ δὲν γνωρί-
ζεις νὰ ψάλλῃς.

— Δὲν ἐδιδάχθην, ἐψιθύρισεν ὁ Μᾶζο.

— Τὸ βλέπω καλῶς, δὲν εἶνε ἰδικόν
σου τὸ λάθος, δυνάμεθα νὰ τὸ διορθώσω-
μεν. Ποίαν ἡλικίαν ἔχεις;

— Θὰ συμπληρώσω τὸ δέκατον πέμ-
πτον ἔτος τὴν ἡμέραν τῆς Ὑπαπαντῆς.

— Ἐχει καλῶς. Ἰδοὺ τί σοὶ προτεί-
νω ἔχεις γονεῖς;

— Εἶμαι μόνος! ἀπέθανον πρὸ πολλοῦ!

— Ἀκόμη καλλίτερον! σὲ ἀναλαμβά-
νω ὑπὸ τὴν προστασίαν μου. Θὰ σὲ ὁδη-
γήσω εἰς τὸ Μονάχον, καὶ ἐκεῖ, ὑπὸ τὴν
ἐπιτήρησίν μου, θὰ δυνήθῃς εὐκόλως ἐντὸς
τριῶν ἢ τεσσάρων ἐτῶν νὰ ἐκμάθῃς τὴν
μουσικὴν καὶ τὴν ἁρμονίαν τόσῳ καλῶς,
ὥστε βασιλεῖς καὶ πρίγκιπες θὰ σὲ προσ-
καλοῦν εἰς τὰς Αὐλὰς των διὰ νὰ
ψάλλῃς, καὶ ἐγὼ θὰ προσφέρω εἰς τὴν
κοινωνίαν καλλιτέχνην ἐκ τῶν ἀρίστων.
Ἡ μικρὰ αὕτη δὲν γνωρίζει τὸ ὄνομά μου,
ἀλλὰ σὺ τὸ ἔχεις ἴσως ἀκούσει, εἶμαι ὁ
Κρησφίνγγελ, διευθυντὴς τῆς ἐκκλησια-
στικῆς μουσικῆς τοῦ Μονάχου.

Ὁ Μᾶζο ὑπεκλίθη εἰς τὸν πλάνητα
βίον του, περιέργως πάντοτε περὶ τὴν μου-
σικὴν καὶ πάντοτε περιζιτῶν ἄσματά
νέα, εἶχε πολλάκις ἀκούσει νὰ ὁμιλῶσι

περὶ τοῦ μουσικοδιδασκάλου Κρησφίνγγελ,
καὶ ἔψαλλε τὰς συνθέσεις αὐτοῦ.

— Θὰ εἶμαι λίαν εὐτυχῆς-διδάσκαλε,
ἐπνεύλασθαι, ἀλλὰ πρέπει νὰ κερδίζω τὰ
πρὸς τὸ ζῆν. Εἶμαι ἐντελὲς ἄπορος.

— Δὲν θὰ ἔχῃς οὐδεμίαν ἀνάγκην πλη-
σίον μου ἀναδέχομαι νὰ σὲ συντηρῶ ὡς
υἱόν μου, ἀκούεις; Εἰς τὴν ἐκκλησίαν δὲν
σὲ ἤκουσα ἀνωφελῶς; σὲ ἠκολούθησα καθ'
ὁδὸν καὶ σὲ ἀνέζητησα ἐντὸς τοῦ πλῆθους,
καὶ θὰ ἔχῃς τὰ ἔχῃ σου, ἐὰν δὲν ἤκουον
τὴν φωνήν σου, καθ' ἣν σιγῇ μὴν ἀπεπι-
ζόμην ὅτι δὲν σὲ ἐπανεῦρον! Ἀπέρομαι
τῆς Νουριμβέργης σήμερον, ἐλθὲ μαζί μου.

Ὁ Μᾶζο ἔλαβε τὸν μανδύον του καὶ
τὸ μανδολινό του.

— Σὲ ἀκολουθῶ, διδάσκαλε. Καλὴν
ἐντάμωσιν, Χριστίνα, ὑγίαινε, θὰ ἐπα-
νέλθω!

Ἡ μικρὰ κόρη τὸν ἐνηγαλίσθη.

— Δὲν θὰ σὲ λησμονήσω ποτέ, τῷ ἐ-
ψιθύρισεν εἰς τὸ οὖς, ἐνόμιζον κατ' ἀρχὰς
ὅτι εἶσαι ἄγγελος, διότι ἔψαλλες ὡς ἐκεῖ-
νοι, ἀλλ' ἐπίσης ὑπῆρξας ἄγγελος ἀγα-
θὸς δι' ἐμέ διὰ τοῦτο θὰ σὲ ἐνθυμοῦ-
μαι καὶ θὰ σὲ ἀγαπῶ πάντοτε.

— Τότε τήρησον τὴν ὑπόσχέσιν σου
καὶ ζήτησον παρὰ τῆς μητρός σου ἐν φί-
λημα, τὸ ὁποῖον θὰ μοὶ φέρῃ εὐτυχίαν.

Ἡ Χριστίνα ἔλαβεν αὐτὸν ἐκ τῆς χει-
ρὸς καὶ τὸν ἔφερε πλῆσιον τῆς μητρός
της.

— Μήτηρ, τῇ εἶπεν, ἀσπάσθητι αὐτὸν
ὡς ἂν ἤμην ἐγὼ! λέγει, ὅτι τὸ τοιοῦτον
θὰ τὸν καταστήσῃ εὐτυχῇ.

Ἡ κυρία Καδούλη τὸν περιεπτύχθη καὶ
τὸν ἔσφιγγεν εἰς τὰς ἀγκάλας της ἐπικα-
λουμένη δι' αὐτὸν τὴν εὐλογίαν τοῦ Θεοῦ.

Ὁ Μᾶζο ἠσπάζετο τὴν ἀγαθὴν κυρίαν
καὶ ἠκολούθησε τὸν κηδεμόνα του.

Ἡ Χριστίνα τοὺς προέπεμψε μέχρι τῆς
θύρας. Ἐκεῖ ὁ Μᾶζο ἔστη καὶ ἐνεχείρισεν
αὐτῇ τὸν δίσκον του.

— Κράτησον αὐτόν, τῇ εἶπε, Χριστί-
να, ὁ διδάσκαλος μοὶ εἶπεν, ὅτι δὲν θὰ
ἔχω πλέον ἀνάγκην οὐδενός. Εἶνε τὸ εἰ-
σόδημα τῆς ἡμέρας μου, τοῦτο θὰ σὲ
βοηθήσῃ νὰ θεραπεύσῃς τὴν μητέρα σου
ὕγιαινε, Χριστίνα.

Ἡ Χριστίνα ἔμεινε ἀκίνητος ἐπὶ τοῦ
οὐδοῦ τῆς θύρας καὶ ἠκροῶτο τοῦ ἀπομα-
κρυνομένου ἤχου τῶν βημάτων του, μέ-
χρις οὐ ἐξέλειπον εἰς τὴν σιγὴν τῆς βαθείας
νυκτός...

Ἐπεται τὸ τέλος.

ΣΟΦΙΑ Σ. ΔΟΥΚΑ

ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΙ ΕΓΓΡΑΦΟΝΤΑΙ

εἰς τὰ *Ἐκλεκτὰ Μυθιστορήματα*, κατὰ πᾶσαν ἐ-
ποχὴν, ὑπολογιζομένης τῆς ἐτησίας συνδρομῆς εἰς 104
φύλλα.

Ἐν τῇ γραφείῳ ἡμῶν πωλοῦνται διάφορα

ΝΕΩΤΑΤΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

Ἑλληνικά καὶ Γαλλικά.

Τόμοι «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων» τῶν ἐτῶν
Α', Β' καὶ Γ' δεδεμένοι στερεώτατα καὶ κομψότατα
πωλοῦνται ἐν τῇ γραφείῳ ἡμῶν.

Ἐπίσης φύλλα τῶν *Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων*
τοῦ Α' καὶ Β' τόμου πρὸς λεπτὰ 20 ἕκαστον, καὶ τοῦ
Γ' πρὸς λεπτὰ 10.